

Скритата история на стих четиридесети — число тринадесет

Числото тринадесет

Jeff Pippenger

2026-05-28

Като първостепенен символ на сто четиридесет и четирите хиляди, Петър стои в Паний през 2026 година и работи за поправянето на лъжливото предсказание за 18 юли 2020 г. Неговото дело в това отношение съответства на делото на Джосая Лич по поправянето на 11 август 1840 г. и на Самюъл Сноу по установяването на 22 октомври 1844 г. Поправката на Лич даде сила на вестта на първия ангел, а тази на Сноу — на вестта на втория ангел. Даването на сила на вестите на първия и втория ангел предобразява даването на сила на вестта на третия ангел. Характеристиките на първата и втората са представени в третата като съчетание от външна вест за горко и вътрешната вест на среднощния вик от притчата за десетте девици.

В едно тройно приложение на пророчеството първото и третото, които са също началото и края, ще притежават паралелни характеристики. Неотдавна един брат разкри няколко истини, свързани с първото „горко“ от Откровение 9, които, приложени според принципа на Алфа и Омега, посочват още едно дълбоко потвърждение на „земетресението“ от Откровение 11. Неделният закон в Съединените щати е „земетресението“, което първоначално се изпълни във Френската революция, когато Франция, която беше една част от десетте народа, съставлявали пророческата структура на езическия Рим в книгата на Даниил, беше повалена. Така глава 11 казва, че една десета част от града падна.

И в същия час стана голямо земетресение, и десетата част от града падна, и в земетресението бяха убити седем хиляди души; а останалите се уплашиха и въздадоха слава на небесния Бог. Откровение 11:13.

Непосредствено след този стих пристига ислямът на третото горко.

Второто горко премина; и ето, третото горко иде скоро. Откровение 11:14.

Пионерите очакваха, че „третото горко“ ще последва непосредствено след второто горко, но думата, преведена като „скоро“, означава внезапно и неочаквано, което е характерна особеност на изненадващите нападения на исляма. Третото горко не трябваше да настъпи на 22 октомври 1844 г., както предполагаша пионерите, но когато настъпеше, то щеше да се случи „внезапно и неочаквано“, както стана на 11 септември, като по този начин бележи началото на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, което завършва малко преди земетресението на неделния закон.

„Земетресението“ на неделния закон е разтърсването на звяра от „земята“, и когато дойде 11 септември, сестра Уайт посочи, че Господ се надигна, за да „разтърси страшно земята“. В началото на запечатването и в края му звярът от земята бива разтърсен — следователно

„голямото земетресение“.

„Това никога не съм казвала. Казах, когато гледах как там се издигат грамадните здания, етаж след етаж: „Какви страшни сцени ще се разиграят, когато Господ се надигне, за да разтърси страшно земята! Тогава ще се изпълнят думите на Откровение 18:1–3.““
Review and Herald, 5 юли 1906 г.

Господ „става“, когато настъпва промяна в Неговото разпределително дело, както беше в случая, когато Стефан бе убит с камъни на 22 октомври 1844 г., когато започна съдът над мъртвите. Когато съдът над живите започна на 9/11, Господ отново стана и тогава разтърси земния звяр, както ще направи в края на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, когато промени Своето разпределително дело от Своята църква към другото Си стадо — онези, които все още са във Вавилон.

Това, което брат Даниил е открил, са характеристиките на първото горко, които съответстват на свидетелството за „голямото земетресение“ от единадесета глава, в съгласие с историята и с разбирането на пионерите за историята, която изпълни първото горко.

И затръби петият ангел; и видях звезда, паднала от небето на земята; и на нея бе даден ключът от бездънната пропаст. И тя отвори бездънната пропаст; и от пропастта се издигна дим като дима на голяма пещ; и слънцето и въздухът потъмняха от дима на пропастта. И от дима излязоха скакалци на земята; и на тях бе дадена сила, както скорпионите на земята имат сила. И им бе заповядано да не повреждат тревата на земята, нито каквато и да било зеленина, нито което и да било дърво, а само онези човеци, които нямат Божия печат на челата си. Откровение 9:1–4.

Пионерите правилно приложиха тези стихове към историята, която въведе Мохамед, роден през 570 г., обединил племената през 606 г., получил първото си откровение през 610 г., преселил се в Медина през 622 г., започнал военните си действия през 624 г. и починал през 632 г. „Бездънната бездна“ пророчески представя ново проявление на Сатана, но Мохамед започна в Арабия, която също е известна като бездънната бездна поради обширните пустини.

Мохамед стана пророческият цар, или както бе наречен, „достоверният“, през 606 г., когато разреши спор между различните племена, които бяха изправени пред затруднение относно това на кого следва да бъде позволено да върне „черния камък“ — крайъгълния камък на Кааба. Кааба е сграда с форма на куб (оттук и името „Кааба“, което на арабски означава „куб“), разположена в центъра на Голямата джамия в Мека, Саудитска Арабия. Тя е приблизително 43 фута висока, единадесет фута широка и 10 фута дълга, построена е от гранит и мрамор и е покрита с черно копринено и памучно платно. Кааба е съществувала много преди Мухаммад и според ислямската традиция първоначално е била построена от Авраам и неговия син Исмаил като дом за поклонение на Единия Бог (Аллах). През вековете тя се изпълнила с идоли и била използвана като езическо светилище от арабските племена.

Каабата е духовният център на ислямския свят — проста, древна сграда, която символизира монотеизма, единството и връзката между Авраамовата вяра и исляма. Мюсюлманите не я

считат за „Божия дом“ в буквалния смисъл, а по-скоро за божествено определен средоточен пункт за поклонение. Именно с действията на Мохамед в периода, когато Каабата била разрушена, а след това възстановена, започва неговото водачество.

Внезапно наводнение повреди Кааба и племето Курейш я възстанови. Когато дойде време Черният камък (Хаджар ал-Асуад) да бъде върнат на мястото му в ъгъла, различните кланове се скараха кой да има тази чест. Те се съгласиха следващият човек, който влезе в мястото, да реши. Мухаммад влезе и мъдро разреши спора: постави Черния камък върху плат, накара представител от всеки клан да го вдигне заедно с останалите, така че да го носят заедно, а след това лично го постави на мястото му. Това събитие му спечели голямо уважение и титлата Ал-Амин („Достоверният“) сред хората в Мека. То е едно от ключовите допророчески събития, отбелязвани в много хронологии. „Черният камък“ беше крайъгълният камък, поставен от Мохамед, който е пророческият цар над исляма. Черният крайъгълен камък е очевиден фалшификат на Христос (истинския крайъгълен камък), а покварата на дома Кааба след години на въвеждане на идоли също беше разрешена от Мохамед.

След като курайшите нарушиха Договора от Худайбия, Мухаммад потегли към Мека с войска от около 10 000 мюсюлмани. Градът се предаде при съвсем незначителни сражения. След това Мухаммад влезе в Каабата, унищожи 360-те идола вътре в нея и наново посвети светилището на поклонението на единия Бог (Аллах). Така Мохамед, царят на исляма, положи крайъгълния камък и очисти храма от идолопоклонство.

В книгата Откровение има три сили, които излизат от бездънната бездна, и всяка от трите представлява фалшив Христос. Сатана, змеят, се стреми да бъде като Всевишния, седнал на Неговия престол и в Неговата църква.

Как си паднал от небето, о, Луцифере, сине на зората! Как си повален на земята, ти, който отслабваше народите! Защото ти каза в сърцето си: Ще възляза на небето, ще издигна престола си над Божиите звезди; ще седна и на планината на събранието, в крайните предели на севера; ще възляза над висините на облаците; ще бъда подобен на Всевишния. Но ти ще бъдеш свален в ада, в дълбините на рова. Исая 14:12–15.

Драконът на атеизма излезе от бездната в Откровение единадесета глава, а звярът на католицизма възлиза от бездната, когато смъртоносната му рана бъде изцелена.

Звярът, който видя, беше и го няма; и ще възлезе от бездната, и ще отиде в погибел; и живеещите на земята ще се почудят, чиито имена не са били написани в книгата на живота от създанието на света, когато видят звяра, който беше, и го няма, и пак е. Откровение 17:8.

Звярът на католицизма се възкачва на трона на земята при неделния закон, когато се установява тройният съюз. Подобно на змея, католицизмът претендира, че е Бог, както Павел тъй точно посочи.

Никой да не ви измами по никой начин; защото онзи ден няма да дойде, докато първо не настъпи отстъплението и не се открие човекът на греха, синът на погибелта; който се противи и превъзнася себе си над всичко, що се нарича Бог или на което се отдава поклонение; тъй щото той като Бог седи в Божия храм, показвайки себе си, че е Бог. 2 Солунци 2:3, 4.

Подобно на змея, звярът на католицизма е антихрист; и двамата претендират да бъдат Бог, и окончателната гибел и на двамата е свързана с библейското им свидетелство, защото змейът е низвергнат в ада, а звярът е синът на погибелта. Погибел означава окончателно унищожение.

„Решимостта на антихриста да осъществи бунта, който започна на небето, ще продължи да действа в чадата на непокорството.“ Свидетелства, том 9, с. 230.

„Чрез римския папа тук, на земята, се е извършвало същото дело, каквото се е извършвало в небесните дворове преди прогонването на княза на тъмнината. Сатана се стремеше да поправи Божия закон на небето и да предложи свое собствено изменение. Той възвиси собствената си преценка над преценката на своя Творец и постави своята воля над волята на Йехова, и по този начин фактически обяви Бога за погрешим. Папата също следва същия път и, като претендира за непогрешимост за себе си, се стреми да нагоди Божия закон към собствените си идеи, мислейки, че е способен да поправи грешките, които смята, че вижда в постановленията и заповедите на Господа на небето и земята. Той фактически казва на света: Аз ще ви дам по-добри закони от тези на Йехова. Каква обида е това за Небесния Бог!“ Signs of the Times, 19 ноември 1894 г.

Ислямът, представен от Мохамед в историята на седмия век, също излезе от бездънната яма, когато ключът, който бе даден на Мохамед, бе завъртян. Когато ямата бе отворена, излезе „дим“, който помрачи слънцето и въздуха. Пионерите правилно определиха, че „ключът“, който отвори ямата, беше битката при Ниневия.

Когато пристъпим към първите три стиха на девета глава от Откровение от гледната точка на пионерското разбиране в контекста на тройното приложение на пророчеството, откриваме, че пророческите характеристики на тези стихове, които представят първото горко, предобразяват пророческите характеристики на третото горко, което идва „скоро“ при голямото земетресение. Неделният закон е представен чрез битката при Ниневия.

Петър носи отговорност да поправи лъжливото предсказание за огнените кълба над Нешвил и признава, че правилното прилагане на предупреждението на Елън Уайт за огнени кълба върху Нешвил бележи началото на „разрушението на хиляди градове, почти изцяло предадени на идолопоклонство“.

Огнените кълба над Нешвил бележат началото на период на разрушение над градовете, а също така бележат и началото на прогласяването на вестта на краткия среднощен вик. Тази вест започва с неочаквано нападение от страна на исляма, а периодът завършва с неочаквано нападение от страна на исляма при голямото земетресение. Периодът на прогласяването на среднощния вик бележи края на времето на запечатването на сто четиридесет и четирите

хиляди, което започна с неочакваното нападение на исляма на 11 септември.

Тогава започна запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди в съгласие с линията на Балаам и ослищата, където има три удара, които достигат кулминацията си при неделния закон, но където второто неочаквано нападение включва 7 октомври 2023 г. върху древната славна земя, а след това и огнените кълба на Нашвил. Всички линии са в съгласие и Петър разбира, че запечатването на тези истини, които са представени чрез човека с четката за прах, събиращ разпръснатите скъпоценности и хвърлящ ги в ковчежето, е делото на Лъва от Юдовото племе.

Лъвът от Юда отъждествява поправената вест на Петър от Нашвил като настъпваща в последния период от запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, представен в скритата история на четиридесети стих от Данаил единадесета глава, и по-конкретно в онази част от тази скрита история, представена в стихове единадесет до петнадесет на същата глава. В тези стихове битката при Рафия и битката при Паниум водят до неделния закон от шестнадесети стих, който е представен от битката при Ациум. Когато битката при Паниум се съединява с битката при Ациум при неделния закон, битката при Ниневия също се повтаря.

„Ключът“, даден на Мохамед, царя на исляма, чието име е не само характерът на исляма, но и мястото на разрушението, отбелязано с битката при Ниневия. Името на царя „на еврейски език е Авадон“, а „на гръцки език името му е Аполион“. Гръцкият и еврейският език подчертават Стария и Новия Завет и ни поучават, че Авадон означава „мястото на разрушението“, а Аполион означава „разрушителят“. В единадесети стих на девета глава от Откровение царят над исляма е Мохамед, но той е и „ангелът на бездънната пропаст“, което е Сатана. Както папата е антихристът като дясната ръка на Сатана на земята, така и Мохамед е пряко управляван от Сатана, ангела на бездънната пропаст.

При неделния закон тройният съюз е наложен върху света със сила и смъртоносната рана, нанесена на папството през 1798 г., като така е отбелязан краят на Тъмните векове, бива изцелена. Когато смъртоносната рана бъде изцелена, настъпва вторият период на Тъмните векове, и при голямото земетресение, което е неделният закон, ислямът завърта ключа и дим като от пещ помрачава слънцето и звездите, когато тъмнината се завръща. Битката при Ниневия се повтаря при неделния закон, защото той е ключът, който довежда втория период на тъмнина. Там националното отстъпление е последвано от национална разруха. Там „действащият деспотизъм“ властва с пълна сила, защото димът на исляма, който помрачава слънцето и звездите при битката при Ниневия, е като горяща пещ. „Горящата пещ“ беше елемент от Божия завет с Авраам.

И стана, когато слънцето залезе и настъпи тъмнина, ето, димяща пещ и горящ светилник преминаха между тия части. Битие 15:17.

Димящата пещ, която премина между жертвените приноси на Аврамовия завет, обозначаваше робството в Египет, представено в пасажа в тринадесети стих.

И каза на Аврама: Знай със сигурност, че потомството ти ще бъде пришълец в земя, която не е тяхна, и ще им служат; и те ще ги угнетяват четиристотин години. Битие 15:13.

„Горяща пещ“, каквато е пещта на Навуходоносор в трета глава на книгата на Даниил, представлява робство и пленничество, каквото беше състоянието на Седрах, Мисах и Авденаго.

„Но както звездите в необятния кръг на своя определения път, така и Божиите намерения не познават нито прибързаност, нито забавяне. Чрез символите на големия мрак и димящата пещ Бог бе разкрил на Авраам робството на Израил в Египет и бе заявил, че времето на тяхното пришълстване ще бъде четиристотин години. „А после — каза Той — ще излязат с голям имот.“ Битие 15:14.“ Копнежът на вековете, 33.

Но Господ ви взе и ви изведе от желязната пещ, от Египет, за да Му бъдете народ на наследство, както сте днес. Второзаконие 4:20.

Димът, който помрачава слънцето и луната, когато се завърта ключът на битката при Ниневия, обозначава гонението, което започва с пълна сила при неделния закон. Така гонението от Тъмните векове се повтаря. Пионерите правилно установиха, че битката при Ниневия е „ключът“, който въведе исляма в пророческата история като първото горко през 627 г. Битката беше между Рим и Персия и представляваше победа за Рим, но тя беше това, което се нарича Пирова победа — победа, която всъщност е пагубна за победителя. Изразът произлиза от победа на цар Пир от Епир. След две сражения срещу римляните (Хераклея през 280 г. пр. Хр. и Аускулум през 279 г. пр. Хр.) той победи римската армия, но изгуби огромна част от собствените си войски. Според преданието тогава той казал: „Още една такава победа и сме загубени.“

Битката при Ниневия беше стратегическа победа за Рим, но когато тя приключи, нито Рим, нито Персия вече имаха силата след това действено да се противопоставят на настъплението на исляма. Персия е Съединените щати, а Рим е папството в съвременното изпълнение на битката при Ниневия. Мидо-Персия като двурога сила представлява двурогата сила на Съединените щати. При неделния закон Съединените щати са просто един рог, защото в процеса, водещ към неделния закон, образът на звяра вече е бил формиран, а това формиране се състои в съединяването на двата рога в един. В Даниил 8 има два рога, представляващи Мидо-Персийската империя, и персийският рог се издигна последен.

Тогава подигнах очите си и видях, и ето, пред реката стоеше овен, който имаше два рога; и двата рога бяха високи, но единият беше по-висок от другия, и по-високият израсна последен. Даниил 8:3.

Двата рога на Съединените щати — републиканизмът и протестантизмът — се съединяват в едно, когато църквата и държавата се съберат, за да образуват образа на звяра. Това образуване се завършва напълно, когато белегът на звяра бъде наложен чрез неделния закон. Това определя Съединените щати като просто Персия при неделния закон. Персия бе победена от Рим в битката при Ниневия. Начинът, по който Рим победи Персия, има

историческо значение поради маневрите на Ираклий, римския император.

Казано просто, Ираклий осъществи изненадващо нападение, за разлика от пряко настъпателно нападение. Неговите усилия да постигне изненадата са отбелязани в историята. Изненадата включваше решението му да нападне през зимата, което беше необичайно през онези исторически времена, но не се изчерпваше с това. Ираклий започна своето нашествие в средата на септември 627 г. от север (Арменските възвишения). Вместо да поеме по очаквания маршрут на юг, право към персийската столица Ктезифон, той направи широк дъговиден обход, придвижвайки се на югоизток по граничните области (приблизително по днешната граница между Турция и Иран). След това зави на юг и на запад, като на 1 декември 627 г. премина река Голям Заб. Така неговата армия се озова на Ниневийското плато (източният бряг на река Тигър), близо до руините на древна Ниневия. Това придвижване беше от юг към север спрямо персийските сили — противоположно на онова, което персите очакваха. Те очакваха той да продължи да настъпва на юг към Ктезифон. Това завари неподготвен персийския пълководец Рахзад и го принуди да преследва Ираклий в неблагоприятен терен. То позволи на римляните да изберат бойното поле в равнините край Ниневия. Маневрата попречи римляните да бъдат притиснати между персийските сили и им осигури път за отстъпление, ако се окажеше необходим. В съчетание с мъглата в деня на битката и с тактиката на престорено отстъпление по време на самите сражения, изненадата имаше множество пластове. Това дръзко зимно нашествие и обходният маршрут дълбоко в персийската територия се считат за едно от най-великите военни постижения на Ираклий. То помогна да бъде съкрушена персийската увереност и допринесе в голяма степен за окончателната римска победа в дългата война.

„В битката при Ниневия, която бе яростно водена от разсъмване до единадесетия час, от персите бяха взети двадесет и осем знамена, освен онези, които можеше да бъдат строшени или разкъсани; по-голямата част от тяхната войска бе посечена, а победителите (римляните), прикривайки собствените си загуби, прекараха нощта на бойното поле. Градовете и дворците на Асирия за първи път бяха отворени за римляните.“

„Римският император не бе укрепен чрез завоеванията, които постигна; и в същото време, и чрез същите средства, бе приготвен път за множествата сарацини от Арабия, като скакалци от същата област, които, разпространявайки по пътя си мрачното и измамливо мохамеданско верую, скоро заляха както Персийската, така и Римската империя.“

„По-пълна илюстрация на този факт не би могла да се пожелае от онази, която се дава в заключителните думи на главата от Гибън, от която са взети предходните откъси.

„Макар под знамето на Ираклий да бе създадена победоносна войска, това неестествено усилие сякаш по-скоро бе изтощило, отколкото упражнило силата ѝ. Докато императорът тържествуваше в Константинопол или Йерусалим, един неизвестен град по пределите на Сирия бе разграбен от сарацините, и те посекоха част от войските, които се притекоха на помощ за неговото освобождение — обикновено и незначително събитие, ако не беше преддверието на велик преврат. Тези разбойници бяха апостолите на

Мохамед; тяхната безумна храброст бе излязла от пустинята; и през последните осем години от царуването си Ираклий загуби в полза на арабите същите области, които бе изbral от персите.

„Духът на измамата и на възторжеността, чието обиталище не е в небесата,“ бе пуснат на свобода по земята. На бездънната бездна ѝ трябваше само ключ, за да бъде отворена, и този ключ бе падението на Хосрой. Той с презрение бе разкъсал писмото на един неизвестен гражданин от Мека. Но когато от своя „блясък на слава“ той потъна в „кулата на мрака“, която никакво око не можеше да проникне, името на Хосрой внезапно трябваше да премине в забвение пред името на Мохамед; и полумесецът сякаш само чакаше своето изгряване до падането на звездата. Хосрой, след пълния си разгром и загубата на империята, бе убит в годината 628; а годината 629 е отбелязана с „покоряването на Арабия“ и „първата война на мохамеданите против Римската империя“. „И затръбни петият ангел; и видях звезда, паднала от небето на земята; и на нея се даде ключът от бездънната бездна. И тя отвори бездънната бездна.“ Той падна на земята. Когато силата на Римската империя бе изтощена и великият цар на Изтока лежеше мъртъв в своята кула на мрака, разграбването на един неизвестен град по границите на Сирия бе „предвестие на могъща революция“. „Разбойниците бяха апостолите на Мохамед, и тяхната безумна доблест изникна от пустинята.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495–497.

Битката при Ниневия представлява съвременния Рим, който завладява Съединените щати чрез неделния закон, но това е пирова победа, защото при неделния закон започва прогресивен съд над Рим.

Хосрой беше глава на Персийската империя; следователно Персия, представяща падението на Съединените щати при неделния закон, е ключът, който отваря бездънната пропаст при падението на шестото царство в библийското пророчество. Тя представя неделния закон от стихове шестнадесет, тридесет и един и четиридесет и един на Даниил единадесета глава, както и Откровение тринадесета глава, стих единадесет.

Обърнете внимание на коментарите на пионера Стивън Хаскел относно същите стихове и история:

„Арабите, или сарацините, никога не бяха упражнявали каквото и да било влияние върху земята. В историята на народите тези свободни мъже на пустинята бяха преминали почти незабелязано. Мохамеданството обедини разпръснатите племена и ги изпрати като завоеватели на народи. Бързият напредък, който съпътстваше сарацинското оръжие, се дължеше в голяма степен на борбата между римляните и Хосрой, главата на съвременната Персийска империя. Тази борба завърши с падането на последния. Съвременна Персия бе стояла като преградна стена, възпирайки силата на Мохамед; но когато тази сила падна, преградата изчезна, „бездънната яма“ се отвори и сарацините заляха света. Когато „бездънната яма се отвори, издигна се дим, който скри лицето на слънцето“. Образът е силен и представя помрачаващото действие на мохамеданството, когато то се разпростря по лицето на земята.“ Stephen Haskell, The

Story of the Seer of Patmos, 164, 165.

Онази преградна стена в историята на Рим е стената на разделение между църква и държава, която се премахва при неделния закон. Има и друг пласт в Пировата победа на Рим над Персия в битката при Ниневия, защото е имало предишна битка при Ниневия, представляваща Алфа, а битката от 627 година представляваща Омега. Първата битка е била през 612 г. пр. Хр., приблизително на разстояние от хиляда и двеста години. В тази битка Асирия е била победена от троен съюз, и това е отбелязало края на Асирийската империя.

А. Т. Джоунс коментира алфа-борбата на Ниневия:

„Делата в управлението на Асирия вървяха от зле към по-зле, така че през 612 г. пр. Хр. избухна още едно велико въстание от страна на същите тези три държави, този път водено от самия Набополасар. То бе напълно успешно: Ниневия бе превърната в куп развалини; и Асирийската империя бе разделена на три големи части — Мидия, която държеше североизтока и крайния север, Вавилон, който държеше Елам и цялата равнина и долините на Ефрат и Тигър, и Египет, който държеше цялата страна на запад от Ефрат. Печатът на този съюз между Вавилон и Мидия бе бракът на дъщерята на мидийския цар с Навуходоносор, сина на Набополасар. Именно при изпълнението на своя дял в съюза против Асирия фараон Нехао, египетският цар, излезе против асирийския цар, за да воюва при Кархемис на Ефрат, когато юдейският цар Йосия излезе да се бие с него и бе убит при Мегидо. Тогава, понеже цялата тази западна територия принадлежеше на египетския цар, именно в упражняване на неговото законно върховенство, придобито чрез завоевание, той отстрани Селум, сина на Йосия, от това да бъде цар на Юда, и постави на негово място Елиаким за цар на Юда, като промени името му на Йоаким, и наложи данък върху земята.“ 1 Летописи 3:15; 4 Царе 23:31–35. А. Т. Jones, Review and Herald, March 15, 1898.

В алфа-битката при Ниневия през 612 г. пр. Хр. Асирийската империя достига своя край, точно както шестото царство на библейското пророчество завършва при неделния закон. Победителят в битката беше троен съюз между Вавилон, Египет и Мидия. Във войните от този период цар Йосия умира при Мегидо, като по този начин е образ на Армагедон. В омега-битката при Ниневия през 627 г. ислямът на третото горко се освобождава, когато стената на защита в Конституцията е отстранена, както е предобразено, както Хаскел отбеляза за Персия като „барьерата-стена“ на защита, която бива премахната с поражението на Персия. Смъртта на цар Йосия при Мегидо определя първата битка при Ниневия като втората битка в последните дни. Последната от двете битки при Ниневия през 627 г., когато ключът се завърта и бездната се отваря, е първата в последните дни, защото първото ще бъде последно. Първата битка при Ниневия между Асирия и тройния съюз води към Армагедон. Периодът на вторите Тъмни векове започва с битката при Ниневия и завършва с битката при Ниневия.

Фактите относно петата тръба, която е първото „горко“ от девета глава на Откровение, са това, което пионерите разбираха като най-ясното историческо свидетелство от всеки пасаж в книгата Откровение. Урия Смит изразява този факт по следния начин:

„СТИХ 1. И петият ангел затръби, и видях звезда, паднала от небето на земята; и на нея бе даден ключът от бездънната пропаст.“

„За изложение на тази тръба отново ще се позовем на писанията на г-н Кийт. Този автор с основание казва: „Едва ли има така единодушно съгласие между тълкувателите относно която и да е друга част на Апокалипсиса, както по отношение на прилагането на петата и шестата тръба, или на първото и второто горко, към сарацините и турците. Това е тъй очевидно, че едва ли може да бъде неразбрано. Вместо по един-два стиха, които да обозначават всяко от тях, цялата девета глава на Откровението, в равни части, е заета с описание и на двете.“ Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 495.

Петър е в Паниум с отговорността да коригира вестта за огнените кълба на Нешвил и за пръв път се вижда, че елементите на първото горко съвършено се подреждат в съответствие с елементите на скоро идващия неделен закон. Лъвът от Юдовото племе разпечата това разбиране в съгласие с други пророчески линии, които Той вече бе установил. Историците ще засвидетелстват значението на изненадващото нападение, извършено от Рим срещу персите през 627 г., и когато го направят, те отбелязват маневрирането на Ираклий около и зад Персия в зимно време като хитрост, чрез която да остане скрит до времето на нападението.

Сестра Уайт ни уведомява, че Рим просто изчаква „изгодна позиция“, а след това ще нанесе удар.

„Божие слово е дало предупреждение за надвисналата опасност; ако то бъде пренебрегнато, протестантският свят ще узнае какви в действителност са намеренията на Рим едва когато ще бъде твърде късно да избегне примката. Тя безшумно нараства във власт. Нейните учения упражняват влиянието си в законодателните зали, в църквите и в сърцата на хората. Тя издига своите високи и масивни здания, в чиито тайни кътчета ще бъдат повторени нейните предишни гонения. Скрита и неподозирана, тя укрепва силите си, за да прокаква собствените си цели, когато настъпи времето да нанесе удара си. Всичко, което тя желае, е изгодна позиция, и такава вече ѝ се предоставя. Скоро ще видим и ще почувстваме каква е целта на римския елемент. Който повярва и се покори на Божието слово, чрез това ще навлече върху себе си укор и гонение.“ Великата борба, 581.

Както при император Ираклий, папството се е придвижвало към своята цел „скришом и неочаквано“ в изпълнение на Исая, глава двадесет и трета, където тирската блудница е забравена за историята на шестото царство от библейското пророчество. Тайното изненадващо нападение на Ираклий е светът, който забравя папството от 1798 година до неделния закон. Ред подир ред първото горко представлява третото и последното горко. В първото горко е направено прогласяване, което също се съгласува с историята на исляма и с периода на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

И им бе заповядано да не повреждат земната трева, нито каквато и да е зеленина, нито каквото и да е дърво, а само онези човеци, които нямат Божия печат на челата си. И на тях им бе дадено не да ги убиват, а да бъдат измъчвани пет месеца; и мъчението им беше

като мъчението от скорпион, когато ужили човек. И в онези дни човеците ще търсят смъртта и няма да я намерят; и ще пожелаят да умрат, но смъртта ще бяга от тях. Откровение 9:4–6.

Преди ключът да бъде завъртян при битката за Ниневия, която представлява скорошния неделен закон, сто четиридесет и четирите хиляди вече са запечатани. При неделния закон унищожението на градовете, което е започнато с огнените кълба над Нашвил, е представено като период от „пет месеца“, когато войната бушува и се поставя началото на второто папско кръвопролитие в изпълнение на отговора, даден на мъчениците от Тъмните векове в петия печат.

И когато отвори петия печат, видях под олтара душите на онези, които бяха убити за Божието слово и за свидетелството, което държаха. И те викаха с висок глас, казвайки: До кога, Господи, свети и истинни, няма да съдиш и да отмъстиш за нашата кръв на онези, които живеят на земята? И на всеки един от тях бяха дадени бели дрехи; и им бе казано да си починат още малко време, докато се изпълни числото и на съслужителите им, и на братята им, които трябваше да бъдат убити, както и те. Откровение 6:9–11.

Мъчениците от Тъмните векове са първата група, която е образ на мъчениците на Съвременния Рим по време на кризата на неделния закон. Преди да настъпи тази криза, сто четиридесет и четирите хиляди биват запечатани, и този процес на запечатване започна на 11 септември с идването на исляма от третото горко и с поръсването на късния дъжд. Когато мъчениците от първите Тъмни векове попитаха кога папството ще бъде съдено, им бе казано, че ще има втора група мъченици, когато Тъмните векове се повторят, което е тогава, когато ключът на битката при Ниневия се изпълнява при скоро настъпващия неделен закон. Преди да се състави втората група мъченици, сто четиридесет и четирите хиляди биват запечатани, а периодът на запечатването, започнал на 11 септември, е посочен в петия печат; защото разговорът, изложен там, се намира в Откровение, глава шест, стихове ДЕВЕТ до ЕДИНАДЕСЕТ, като по този начин отбелязва началото и края на запечатването с 9/11. Краят въвежда унищожението на исляма, както е представено в Откровение ДЕВЕТ, ЕДИНАДЕСЕТ, и онези, които са запечатани, ще са изпълнили преживяването на Данаил, представено в Данаил ДЕВЕТ, ЕДИНАДЕСЕТ.

Ще продължим тези неща в следващата статия.